

MOJE CESTA HRDINŮ SNP

Václav Kerber

Moje cesta hrdinů SNP

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Václav Kerber

Moje cesta hrdinů SNP – e-kniha

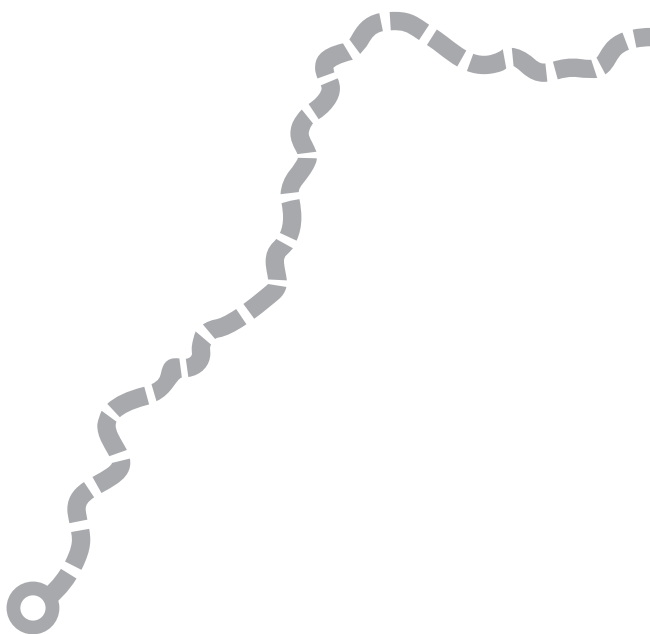
Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Zážitky nevytvářejí místa,
zážitky vytvářejí lidé.

Jozef Bujňák

● — pointa

MOJE CESTA HRDINŮ SNP

Václav Kerber

© Václav Kerber, 2020

Redakce a korektury © Eliška Švarná, 2020

Grafická úprava a sazba © Daniel Šorm, 2020

Ilustrace © Paul E. Reyes-Gutierrez, 2020

ISBN 978-80-765-0030-3 tištěná kniha

ISBN 978-80-765-0031-0 ePub

ISBN 978-80-765-0032-7 Mobi

ISBN 978-80-765-0033-4 PDF

1 POSLEDNÍ METRY

Zvolna stoupám do kopce, jako už tolikrát v posledních několika dnech. Přesto je ale tenhle něčím jiný. Je totiž poslední. Na modré obloze už není ani stopa po těžkých dešťových mracích, ze kterých ráno vydatně pršelo, a i mlha už se dávno rozplynula. Jako by mi snad sama příroda chtěla zpříjemnit poslední kilometry mé cesty. Co pár minut potkávám menší skupinky i jednotlivce. Zamílovaný pár, rodinu na houbách, běžce i cyklisty. Neklamné to znamení toho, že můj cíl, Bratislava, je už tak blízko.

Vzdal jsem snahu zdravit každého. Tohle není ten typ lidí, jaké jsem poslední dny potkával na cestách a kteří se ochotně a bez zábran se mnou pouštěli do krátkých rozhovorů. Ptali se, odkud a kam že to jdu, kde spím, kolik denně ujdu nebo jak těžký mám batoh. Snad jen to děvče na kole, co se tak hezky usmálo, za ten pozdrav stálo.

Vychutnávám si ty poslední metry. Dávno pryč je první deštivá noc, kterou jsem strávil na lavičce mysliveckého posedu, jen o málo širší, než je stokoruna. Nevnímám ani vlhkost v botách, které se mi od včerejška nepodařilo vysušit.

V myšlenkách se znovu vracím k dnešnímu setkání s hostinským u Bílého kříže. K setkání, které se stalo vrcholným zážitkem mého dosavadního putování. Původně jsem se tam zastavil, jen abych zahnal žízeň limonádou, trochu si oddechl a nabral síly na poslední úsek cesty. Měl jsem ale obrovské štěstí a narazil na

člověka, který se neváhal podělit i o to málo, co sám měl. A tak se stalo, že jsem kromě sodovky dostal i panáka něčeho ostřejšího na zahřátí, novinový papír na vysušení bot a pár suchých rezervních ponožek. Strávil jsem s ním víc než hodinu v přátelském rozhovoru, a když jsme se loučili, sám sobě jsem slíbil, že mu ty ponožky jednou přivezu zpět. V tu chvíli jsem to ještě samozřejmě nevěděl, ale téměř přesně za rok jsem se měl k Bílému kříži vrátit a dostat tak svému slibu.

Z myšlenek mě vytrhnul hluk příjíždějícího kola, které se vyřítilo ze zatáčky. Ustupuji na okraj stezky a nechávám ho projet. Jezdec mi letmo pokývne hlavou na znamení díky. Jako bych snad měl jinou možnost než mu uhnout. Případná srážka by ani pro jednoho z nás neskončila dobře.

Netrvá to už moc dlouho. Poslední stoupání, poslední bloudění. Stezka se tu rozvětjuje do mnoha směrů, každý si tu chodí, jak chce. Není vlastně už ani potřeba sledovat značku. Cíl je takřka v dohledu. Stačí jít jen pořád nahoru. Stoupám po jednom z ušlapaných chodníků na asfaltovou silnici nedaleko televizního vysílače Kamzík. Na louce posedávají lidé, sluní se tu po včerejším zataženém dni. Po silnici pomalu projíždí auto. Pro někoho je i těch pár metrů moc namáhavých a nechá se sem vyvézt. Radši o tom moc nepřemýšlím a snažím se soustředit jen sám na sebe. Dokázal jsem to! Dosáhl jsem cíle, o kterém jsem snil dlouhé roky.

Už ani přesně nevím, jak je to dlouho, co jeden můj dobrý kamarád přišel s touhle na první pohled hodně zvláštní myšlenkou. Dát se na pěší pochod z Kostelan, z vesnice, kde bydlím, do Bratislavy, hlavního města Slovenské republiky. Sto osmdesát kilometrů pěšky, bez jakékoliv předchozí zkušenosti s něčím podobným. Ten rok, kdy jsme chtěli náš plán původně realizovat, se to nakonec nepodařilo. Nastoupil jsem do nové práce a nedostal v létě dovolenou. Odložili jsme naši pouť na další rok, jenomže kamarád mezitím ztratil zájem a mně tak zbyl jen sen, který jsem si chtěl

splnit. Zároveň jsem ale byl přesvědčený, že sám jej zrealizovat nemůžu. A tak jsem hledal parťáka.

První pokus nevyšel. Na cestu jsem se vypravil se svým bratrem, ale po sto kilometrech jsme to vzdali. Naše nohy už toho měly dost. Cítil jsem velké zklamání, a protože můj bratr se mnou už druhý pokus absolvovat nechtěl, pustil jsem se do toho nedokončeného dobrodružství znovu sám. Teď, po šesti dnech a sto osmdesáti kilometrech stojím před branami svého cíle. Jistě, na hlavní vlakové nádraží ještě nějaký ten kilometr zbývá, ale nevím, co by se teď muselo stát, abych neuspěl.

Telefonuji domů a přemýšlím nad tím, jaké pocity zažívám. S překvapením zjišťuji, že se nedostavuje žádný pocit štěstí nebo euforie, který jsem tak trochu očekával. Zároveň se ale uklidňuji. Vždyť jsem přece několikrát sám říkal, že samotná cesta byla mým cílem. Nešlo jen o to někam dojít, ale vůbec o to jít.

V jednom z mnoha bufetů si dopřeji svou vrcholovou prémii v podobě dalšího půllitru sodovky a u rozcestníku, který se mi chvíli skrýval, opouštím červenou značku. Není to lehké loučení. Děkala mi společnost po celou dobu mého pobytu v Malých Karpatech. Teď už pokračuji po zelené, která mě povede stále z kopce až na hlavní vlakové nádraží. Chodník ještě chvíli vede lesem, násilně přetátým průsekem vedví kvůli sloupům elektrického vedení. Brzy už procházím ulicemi města. Tajné přání v podobě pořízení fotografie u značky s nápisem Bratislava bohužel zůstává nevyplněno. Na žádnou takovou jsem totiž nenarazil.

Ulice, která klikatě klesá do centra města, nabízí zajímavý kontrast. Po pravé straně milionářské vilky s betonovými ploty, vysokými někdy i několik metrů. Vypadají jako hradby oddělující dva světy. Ten vnitřní od toho venkovního. A opravdu, na druhé straně neudržovaná stráž, která se svažuje až k úzké silnici s jednosměrným provozem. Je porostlá křovím a vysokou travou, o kterou se jistě celý rok nikdo nestará. Plná odpadků, které sem

navál vítr nebo zahodila ruka pohodlného člověka. Pro někoho zkrátka znamená cesta k popelnici příliš mnoho námahy navíc.

Korunu téhle podivné scénérii na hranici dvou světů nasazuje mladá maminka v luxusním černém voze, která se mě ptá na cestu na Kamzík. Značka zákazu vjezdu, kterou dole nepochybně musela vidět a kterou ignorovala, jí nejspíš nic neříká, a tak, navzdory mému pokusu s mapou v mobilním telefonu ji nasměrovat jinudy, pokračuje dál v jízdě do kopce zakázaným směrem. Koneckonců, cesta vede vzhůru, tak to by bylo, aby se na ten Kamzík nějak nedostala.

Pobaven touhle příhodou stojím o pár desítek minut později v prostorné hale bratislavského hlavního nádraží. Panuje tu čilý ruch, pořád někdo přichází a zase odchází. Vzduch je tu těžký a vydýchaný... A právě tady končí má šestidenní pout' slovenskou přírodou. Cíle bylo dosaženo, žádný nový na obzoru není. Nebo si to aspoň v tuto chvíli myslím. Ach, jak jsem naivní! Semínko s dalším nápadem už ve mně bylo zaseto a za pár dní začne klíčit.

2 TO MÍSTO

Pamatuji si den i místo, kdy jsem o Cestě hrdinů SNP slyšel poprvé. V noci byla bouřka a já z penzionu v Dobré Vodě vyrazil až někdy mezi osmou a devátou hodinou. Byl to čtvrtý den mé cesty do Bratislavy, a tak jsem si dopřál trochu luxusu a přespal pod střechou. Navíc jsem předchozího dne nachodil čtyřicet kilometrů, a tak se tahle zastávka na půli cesty vlastně docela hodila. Teď zpětně bych už svůj nocleh hodnotil spíš jako jakousi rozmařilost nebo zhýčkanost turisty – začátečníka.

Koupil jsem si v místním obchodě pečivo a loukou nad dědinou vyrazil směrem ke křížku, kde jsem díky svému předchozímu pokusu s bratrem věděl o lavičce s krásným výhledem do okolí, abych tam posnídal. Jak se záhy ukázalo, nebyl jsem sám, kdo měl tehle nápad. Na lavičce seděl muž středního věku, jehož tvář ani jméno si už bohužel nepamatuji. Jediné, co mi utkvělo v paměti, bylo, že pracoval ve slovenské jaderné elektrárně. A právě tehle člověk svým nevinným dotazem zasel to semínko, ze kterého pak vyklíčilo měsíc trvající putování po Slovensku a s trochou nadšázky mi i změnilo život:

„Ideš SNP?“

„Ne,“ zazněla moje odpověď, ve které byla zároveň skrytá i otázka. Neměl jsem tušení, co to je SNP. Přisedl jsem si a on mi ve stručnosti vysvětlil, že Cesta hrdinů Slovenského národního povstání je dálková turistická trasa, na kterou se mladí lidé už po

generace vydávají, aby poznali krásy slovenské krajiny, naučili se spoléhat sami na sebe a někdy si také sáhli na dno svých fyzických a psychických možností. Je to trasa, která začíná v Dukelském průsmyku a vede po červené značce až na hrad Devín u Bratislavy.

Ze začátku mě trochu zmátla má neznalost zeměpisu, protože jsem si tak nějak automaticky Duklu spojil s Ostravou. Což sice bylo dál než výchozí bod mého putování, ale zase ne tak o moc, aby mě to nějak ohromilo. Jenomže on mi začal vyprávět o tom, že Dukelský průsmyk je na severovýchodě Slovenska, u hranic s Polskem. Odtud červená značka nejdřív klesá dolů, pohořím Čergov přes Prešov až ke Košicím. Tam se prudce stáčí k západu, protíná Volovské vrchy, aby po několika dnech dospěla k úpatí Kráľovy hole. Od ní po hřebenech Nízkých Tater vystoupá až do výšky přes dva tisíce metrů a poté opět klesá k Donovalům. Lehce se otře o Velkou i Malou Fatru, přehoupne se přes Strážovské vrchy, na okamžik zavítá do České republiky v Bílých Karpatech a potom se opět stočí k jihu přes Myjavu do Malých Karpat, kde jsem se na ni nevědomky napojil já. Stezka své poutníky doveđe až na hrad Devín, kde končí. Úžasné to 750kilometrové dobrodružství, oproti kterému se moje první velká cesta teď už jeví jen jako bezvýznamná epizodka.

A vtom jako by snad nějaká vyšší moc chtěla dodat význam jeho slovům. Míjí nás pětičlenná skupinka, která právě tuhle cestu možná zdolává. Už od pohledu je zřejmé, že jsou to zkušení a ostrílení cestovatelé, kteří prošli nejednou zkouškou, a noční bouřka, jíž se já neplánovaně vyhnul, je evidentně nevyvedla z míry. Na jejich výbavě je znát, že už má něco za sebou. Jsou ošuntělí, trochu špinaví, ale do kopce stoupají rychlostí, kterou jim závidím. A to přitom musejí mít v nohách mnohem víc kilometrů než já. Jak bych si přál být jedním z nich! Batohy mají zhruba stejně velké, jako je ten můj, a přesto v nich musejí mít vše potřebné ne na týden, ale na měsíc! To by bylo něco pro mě.

Nevím, jak dlouho to mohlo trvat. Možná pár dní, možná hned druhý den po svém návratu z Bratislavy jsem začal na internetu hledat dostupné informace o Cestě hrdinů SNP. Narazil jsem na webové stránky *www.cestasnp.sk*, které se popisu cesty věnovaly. Byly tu rady ohledně správného výběru vybavení, způsobu balení a vůbec toho, co si na cestu vzít s sebou. Kromě toho ale web nabízel i něco navíc. Bylo to živé (LIVE) sledování těch, kteří jsou právě na cestě a kteří prostřednictvím krátkých zpráv, občas nějaké té fotky, ale hlavně GPS souřadnic dávali vědět svým blízkým, kde právě jsou a co všechno na své cestě zažili. S každým dobrodružstvím, které jsem v těchto miniaturních deníčcích četl, sílila má touha vydat se na tuhle cestu nejlíp hned zítra. V době, kdy jsem si LIVE sledování pročítal, finišovala svou cestu jistá Kateřina. Odvážná Češka, která se na cestu vydala úplně sama. A já si tenkrát řekl, že jestli tohle zvládne sama holka, tak já musím také!

Byl tu ale jeden drobný, avšak zcela zásadní problém. Pro realizaci celé cesty (o jejím rozdělení na víc etap jsem ani nepřemýšlel) je potřeba minimálně 25 dní. Ať jsem ale počítal dovolenou v práci na příští rok jakkoliv, nemohl jsem se k takovému množství volných dní nijak dopracovat. Nemluvě o tom, že se nedalo moc spoléhat ani na ochotu mého zaměstnavatele, umožnit mi vybrat si celou dovolenou v jednom kuse. Přemýšlel jsem o náhradním, neplaceném volnu, sprinterském výkonu, kdy bych celou trasu zdolal v nejkratším možném termínu, nebo o odložení cesty o celý rok, abych mohl nastrádat co nejvíc volných dní. Nakonec za mě mé dilema ale vyřešil osud...

V tomhle místě, milý čtenáři, budu šetřit tvou trpělivost a dovolím si posunout se o několik měsíců v čase směrem dopředu, do jara roku 2015. Za tu dobu se v mém životě událo nemálo změn. Co je ale pro následující děj nejpodstatnější, mohl jsem si dovolit dát výpověď v zaměstnání a naplánovat si měsíc a půl

trvající volno, které bohatě stačilo na absolvování celé Cesty hrdinů SNP. Bylo rozhodnuto. Vyrazím letos!

3 VYBAVENÍ

Důkladná příprava je polovina úspěchu. Možná i víc! Co se týče fyzické stránky věci, snažil jsem se připravit co nejpoctivěji. No, ono to slovíčko „snažil“ je asi docela podstatné, protože výsledek mého snažení nebyl moc uspokojivý. Plánoval jsem, že během každého volna, které budu mít, se vydám na nějaký výlet a budu si tak zlepšovat svou fyzickou kondici. Je totiž důležité zmínit, že před svou cestou z Kostelan do Bratislavy jsem nikdy nic podobného neabsolvoval. Dalo by se o mně tedy říct ledacos, ale určitě ne to, že jsem zkušený, fyzicky zdatný cestovatel nebo zálesák.

Plán to byl sice dobrý, ale realita bohužel trochu pokulhávala. Čím víc se blížil termín odjezdu, tím víc mě trápilo, jak málo jsem toho nachodil a že jsem vlastně vůbec netrénoval. Na začátku roku, když jsem ještě ani nevěděl, že se letos na Cestu hrdinů SNP vydám, se mi dařilo opravdu každý týden, často v doprovodu Milana, kolegy z práce, vyrážet na různé jednodenní výlety. Plánovali jsme si výpravy po zajímavých místech s délkou okolo třiceti kilometrů. Postupně jsme se snažili vyhledávat stále obtížnější trasy a s oblibou jsme říkali, že s každým výletem musíme překonat nějaký náš společný rekord. Ať už to byla vzdálenost, převýšení nebo maximální nadmořská výška, které jsme dosáhli. Vše navíc zpříjemněné, ale zároveň i ztížené o sníh, který ve vyšších polohách ležel a kterým jsme se někdy brodili až po pás. Vystoupali jsme tak spolu na Radhošť, Lysou horu a naše společné výlety jsme završili

vzhledem k počasí docela adrenalinovým výletem na Praděd. Ten v tu dobu mimochodem představoval můj absolutní rekord, pokud jde o maximální nadmořskou výšku, ve které jsem kdy byl.

S přicházejícím jarem a nutností práce doma i na zahradě se ale frekvence našich výletů začala dramaticky snižovat a už jsem se v podstatě omezoval jen na malé okruhy v domácích Chřibech, které jsem v předešlých letech trestuhodně opomíjel.

Co se samotné výbavy na cestu týče, tady byla situace o něco růžovější a nedostatky šlo vcelku rychle a snadno odstranit nákupem všeho potřebného ve specializovaných obchodech. Aby bylo jasno. Nepatřím mezi osoby s neomezeným rozpočtem, ale nechtěl jsem, aby se stalo, že pojedu domů jenom kvůli nějaké „drobnosti“, kterou šlo lehce předem pořídit.

Na tomto místě bych se rád trochu rozepsal o jednotlivých částech svého vybavení, protože právě tyhle informace jsem před cestou nejvíc vyhledával a v kombinaci s mou vlastní zkušeností, kterou jsem při měsíčním putování získal, si myslím, že může jít o zajímavý přehled pro ty, kteří by se snad chtěli o něco podobného pokusit. Zároveň musím ale předeslat, že jde o můj čistě subjektivní pohled na věc a vyhnu se jmenování konkrétních značek a zaručených modelů. Nechci totiž vzbudit dojem, že právě tohle je to jediné a pravé, s čím jde Cesta hrdinů SNP absolvovat.

Boty

Jedna z naprosto nejzákladnějších položek na seznamu. Jejich špatný výběr může mít na celé putování katastrofální dopad a i ti nejvíc svobodomyšlní cestovatelé, které by někdo podle vzhledu možná mohl označit i za tuláky a bezdomovce, tuhle položku nepodceňují. Pokud se člověk dostatečně uskromní, dá se cestovat bez funkčního oblečení, nepromokavých goretexových bund a dalších „zbytečností“. Ne ale bez kvalitní obuvi. Byl jsem si toho

od začátku vědom, a přesto jsem si s výběrem správných bot užil docela dost...

Z cesty do Bratislavy mi zbyly vcelku pohodlné vysoké látkové boty s membránou. Bohužel různé jednodenní výlety na začátku roku dávaly tušit, že membrána v botě není úplně stoprocentní a že do nich někudy občas zateče. Rozhodl jsem se tedy pro investici do nových bot a tentokrát rovnou do pořádných, celokožených, pojištěných membránou.

Snad nikdy jsem výběrem bot nestrávil tolik času a nevyzkoušel tolik modelů. Chodil jsem po schodišti, nakloněné rovině a dělal prostě všechno možné i nemožné pro to, abych si vybral boty, které mi budou opravdu sedět. Když jsem občas po očku sledoval prodavače, který se jinak snažil tvářit naprosto profesionálně, nemohl jsem se ubránit pocitu, že už toho také začíná mít dost. Nakonec jsem si ale vybral a šťastný, že mám opravdu obuv, na kterou se můžu spolehnout a která mi vydrží několik sezón, jsem neváhal vydat zatím největší sumu, jakou jsem kdy za boty utratil.

Má radost ale trvala jen do prvního delšího výletu, který jsem s nimi podnikl. Při první ostré zkoušce jsem totiž zjistil, že po zdolání větší vzdálenosti mě začínají nepříjemně tláčit palce na nohách. Zvlášť při scházení z kopců to bylo opravdu vážné. A když se ani po několika dalších cestách situace nezlepšovala, bylo jasné, že jsem si prostě vybral špatně. Vzhledem k tomu, že boty byly koupené v kamenném obchodě, nebyla možnost je vyměnit nebo vrátit. Dostal jsem se tak do situace, kdy jsem na svou plánovanou cestu měl k dispozici hned dvojce trekové boty, z nichž ani jedny nebyly bez chyby. Nové mi byly malé a do starých pro změnu teklo.

Uvažoval jsem, co dál. Možností bylo několik. Vzít si nové boty a doufat, že se při soustavném pochodu roztáhnou a přizpůsobí mé noze. Jet ve starých a vyzkoušených botách a věřit tomu, že vody bude cestou co nejmíň. Nebo nakonec, vzít s sebou oboje a tím si

na záda naložit další, nezanedbatelné kilo a půl navíc. Ostatně poslední zmiňovanou variantu jsem si i vyzkoušel v praxi. Cvičně jsem zabalil do batohu všechno, co jsem si plánoval vzít s sebou, a vydal se na dvoudenní cestu po Chříbech. Váha batohu se blížila devatenácti kilům a mně bylo brzy jasné, že tudy cesta nevede.

Nakonec, jen asi dva nebo tři dny před odjezdem, jsem se rozhodl pro riskantní krok, který se mi vyplatil. Zkusil jsem své „staré“ boty, do kterých teklo, reklamovat, protože byly ještě ve dvouleté záruce. Potřeboval jsem ale, aby moje reklamace byla vyřízena na místě, výměnou za nové boty. Samozřejmě jsem už neměl čas na standardní třicetidenní reklamační kolečko. Boty byly asi rok staré, a proto v první prodejně, kde jsem je koupil, neměli pro mou urgentní žádost pochopení. Já se ale nevzdal a trochu šibalsky zkusil boty reklamovat ještě jednou, v jiné prodejně toho samého řetězce. Pokud to někdo z dotčených teď čte, snad mi prominou. Napodruhé se na mě usmálo štěstí a za pár minut jsem si odnášel boty nové. Zbývalo doufat v jediné. Že mi tentokrát budou sedět, a pokud ne, rozšlápnu se při cestě. Porušil jsem tak jedno ze základních pravidel, které se dočtete snad ve všech rádcích pro výběr obuvi na dlouhé pochody. Totiž, nikdy se nevydávejte na dlouhou cestu v nových, nevyzkoušených botách. O tom, co je většinou v těchto příručkách považováno za „dlouhé“, snad ani nemluvě. Já měl ale štěstí. Za celou dobu mé měsíc trvající cesty mě boty nikde netlačily a vydržely až do konce. I když jejich podrážka popravdě nedopadla zrovna nejlépe a vzorek se na některých místech během cesty prakticky ztratil.

Batoh

Druhou zásadní položkou pro zdárné zdolání cesty je, troufám si tvrdit, batoh. Nese ve svých útrobách veškerý poutníkův majetek, a tak se trochu nabízí srovnání se šnekem, který si nese

na zádech celý svůj domeček. Správný výběr batohu rozhoduje o tom, jestli se z celé cesty nestane utrpení a jestli si nebohý turista za pár dní nezničí záda. I tady mě čekalo docela velké dilema. Můj batoh, který se mnou absolvoval už nejeden výlet, ale hlavně i celé mé předešlé slovenské dobrodružství, nepatřil k nejnovějším a zdaleka ani k těm nejlepšíům, co se dají pořídit. Nešlo sice o neznámou značku, byl ale zakoupen za baťovských 999 Kč v jednom nejmenovaném supermarketu a jeho primárním posláním byla cesta z Kostelan do Bratislavy, kterou si odbyl v předešlém roce, a tím pádem by se dalo s nadsázkou říct, že začínal přeluhovat. Je ale pravda, že za celou dobu používání jsem s ním neměl žádné potíže, nikde se netrhal a na pohled vypadal pořád schopně a bytelně. Ano, sice už byl dost ošuntělý a zašlý, ale to mi ani v nejmenším nevadilo. Jen snad polstrování jeho popruhů už bylo dost zploštělé, a tak se občas nepříjemně zařezával do ramen. Zvažoval jsem možnost, že nový a kvalitní batoh se ponese ještě o třídu lépe. To teď nevím jen proto, že s tím nemám žádné zkušenosti, a nemůžu tedy srovnávat.

Nakonec jsem se rozhodl věřit svému osvědčenému batohu a neexperimentovat s ničím novým, co by navíc výrazně navýšilo můj rozpočet na cestu. Trochu mě vystrašilo, když v průběhu balení všeho potřebného odpadla postupně snad ze všech zipů gumová poutka usnadňující manipulaci. Říkal jsem si, jestli to náhodou není nějaká předzvěst blížící se katastrofy. Co když se batoh po pár dnech pochodu rozsype? V duchu jsem si proto připravil záložní plán, který počítal s tím, že pokud batoh začne v průběhu prvního týdne cesty vykazovat další známky postupného rozpadu, koupím v Košicích, což bylo poslední velké město, kolem kterého jsem měl procházet před vstupem do opravdové divočiny, batoh nový. Jediné vylepšení, které jsem tedy prozatím na stávajícím modelu provedl, se tak týkalo nepromokavosti. Dokoupil jsem pláštěnku, která je standardně

u nových lepších batohů součástí balení. Ten můj ji ale zatím postrádal.

Na radu mého známého, zkušenějšího cestovatele, který už měl možnost vyzkoušet si pochod s batohem a pláštěnkou v praxi, jsem nepromokavost svého „šnečího domečku“ ještě vylepšil o velký igelitový pytel na odpadky, který jsem vložil dovnitř, aby tak tvořil další nepropustnou vrstvu, a teprve do něj jsem všechno vkládal. Vše znovu ještě zabalené do igelitových tašek. Musím říct, že toto řešení se nakonec v praxi osvědčilo a vše zůstalo vždy suché.

Stan

Další velkou investicí byl stan. Netroufal jsem si vyrazit na cestu bez možnosti postavit si suchý přístřešek kdekoli po cestě. Teď ze svých zkušeností už vím, že ani ten stan není stoprocentní jistotou sucha, ale stejně nelituji toho, že jsem ho vzal s sebou. I když to byla asi ta nejtěžší věc, kterou jsem nesl. Nakonec jsem ho využil zhruba v polovině noci. Tu druhou jsem pojal trochu dobrodružněji. Stalo se třeba, že jsem se dostal do situace, kdy se mi stan stavět ani nechtělo a preferoval jsem nocleh víc nadivoko. Například v autobusové zastávce nebo přezouvárně lyží. Zjistil jsem totiž, že stan, který navlhne (a vůbec to nemusí být od deště, bohatě stačí ranní rosa), zůstává mokrý až do večera jednoduše proto, že charakter cesty neumožňuje trávit půl dne relaxačními přestávkami na sluníčku, při kterých bych ho vysušoval.

I když jsem tedy stan nepoužíval tak často, jak jsem původně plánoval, netroufal bych si vyrazit bez něj. Našli se ale i tací, kteří se to riskovat rozhodli a cestu zvládli. Zřejmě se jim šlapalo lépe než mně.

Spacák a karimatka

Co se komfortu samotného noclehu týče, po své cestě z Kostelan do Bratislavy jsem se ze všeho nejdřív rozhodl investovat do nového spacáku a karimatky. Respektive jsem napsal Ježíškovi. Protože dobrý spánek je na cestách důležitý a i ti nejvíc volnomyšlenkářští cestovatelé, které jsem kdy potkal, měli kvalitní spacák a nafukovací karimatku. No dobrá, úplně všichni tu karimatku neměli, ale občas si postěžovali, že se jim na tvrdém nespalo úplně nejlíp, kdežto já, zhýčkaný turista začátečník, jsem se na své oranžové zářící nafukovačce vyspal vždycky do růžova. Nesl jsem s sebou také karimatku klasickou, pěnovou. A rozhodně to nebyl špatný nápad. V první řadě jsem ji pokládal pod tu nafukovací, ani ne tak z důvodu nějaké zhýčkanosti, že bych chtěl snad ještě měkkí ležení, ale proto, abych tu nafukovací chránil před protrhnutím. Na vlastní oči jsem viděl, co dokázala s pěnovou karimatkou udělat suchá tráva na louce. Její stébla na několika místech projela skrz jako jehla šicího stroje. Co by se stalo s nafukovací karimatkou v takové situaci, asi netřeba popisovat. Navíc se pěnovka výborně hodila při krátkých zastávkách na jídlo nebo při večerním posezení u ohně. V případě potřeby jsem ji pak také půjčoval na noc těm méně vybaveným společníkům. Když na druhou miskou vah, oproti těmto výhodám, dám váhu karimatky, pár gramů, jasně mi vychází, že vzít si ji s sebou byl dobrý nápad.

Nový spacák byl sice ve všech parametrech deklarovaných výrobcem téměř shodný s tím předešlým, neznačkovým, lehkomyšleně koupeným za pár korun v hypermarketu. Pocitově se ale spaní v nich nedalo porovnávat. Jen jednou za celou cestu, na úpatí Nízkých Tater, kdy ranní teplota klesla někam ke třem stupňům nad nulou, mi byla zima. Navíc byl ještě o sto gramů lehčí než jeho neznačkový kolega, ve kterém nocleh připomínal spíš spánek

v igelitovém pytlí. Jinak šlo ale o vcelku standardní spací pytel střední cenové třídy s komfortní teplotou někde kolem plus deseti stupňů nad nulou.

O zbytku výbavy se zmíním už jen stručně. Turistické hole, jedna souprava termoprádla, opotřebovaného a častým používáním už prořídlého, navíc na několika místech v důsledku kontaktu s vysokou teplotou v mém předešlém zaměstnání lehce připáleného. Přesto ale na spánek v chladnějších nocích dostačovalo. Jedny dlouhé kalhoty, jedny krátké, mikina, lehká nepromokavá bunda určená i do větru (byl jsem překvapený, jak v tomhle směru opravdu výborně fungovala), která mi zároveň nahrazovala pláštěnku. Tady jsem dal na radu zkušenějších a zavrhl myšlenku na nákup membránového oblečení. Kromě vysoké pořizovací ceny byl proti i argument, že žádné oblečení, byť s tou nejlepší membránou, člověka neudrží v suchu při dlouhém, třeba i několikadenním dešti. Dvě obyčejná trika, tři páry ponožek a troje trenky (z nichž jedny jsem měl vždy na sobě). Klobouček proti slunci, ručník, vařič s plynovou kartuší (jedna 500ml mi vystačila na celou cestu), ešus, lžíce, nůž, mobilní telefon, externí nabíjecí zdroj, čelovka a turistická navigace zapůjčená jedním dobrým kamarádem. Jediná to věc, kterou jsem za celou cestu ani jednou nepoužil, a tudíž spolu s náhradními bateriemi nesl zcela zbytečně.

Na závěr nesmím opomenout ani pár drobností, jako je lékárnička se základní sadou léků, mýdlo, pasta, kartáček, nůžky, pinzeta, sprej proti klíšťatům a Indulona. Se základní zásobou potravin a vody se váha mého batohu pohybovala někde kolem šestnácti kilogramů. V průběhu cesty se různě měnila v závislosti na množství jídla a vody, které jsem zrovna nesl. Začínal jsem s 1,5litrovou láhví, ale v odlehlejších oblastech a s rostoucí teplotou jsem začal přidávat, až jsem nakonec stabilně nesl 3,5 litru.

Jedno ze základních pravidel pro takovéto cesty je zabalit se co nejúsporněji. Jak už jsem napsal dřív, můj první pokus skončil někde na devatenácti kilogramech. Což, jak jsem rychle zjistil, je na mě prostě moc. Potom je důležité nepropadnout panice, vše z batohu vyházet, začít znovu a z nutného vybrat jenom to opravdu nezbytné. Správně zabalený batoh a správná výbava je druhá polovina úspěchu.

4 SÁM?

Vyrazit na tuhle úžasnou cestu sám, nebo ve skupině? To je otázka. Obě varianty v sobě skrývají nesporné výhody. O samotě má člověk víc času sám pro sebe. Nemusí se ohlížet na potřeby druhých. Odpočívá, kdy chce, jde tak rychle a dlouho, jak sám chce, a v některých situacích je určitě jednodušší hledat nocleh pro jednoho než pro celou skupinu. Navíc si vyzkouší, jaké je to postarat se sám o sebe, a skvěle si, jak se říká, vyčistí hlavu.

Skupina naproti tomu skýtá pocit jakéhosi pseudobezpečí. Pokud se mi něco vážného stane, třeba někam spadnu, je tu někdo, kdo mi může pomoci, případně potřebnou pomoc zavolat. Dřív nebo později také přijdou na takové cestě chmury. Něco bolí nebo jen prostým vyčerpáním má někdy člověk chuť vším praštit a vrátit se domů. A právě v takových chvílích se hodí psychická opora ve společníkovi, který pomůže tohle nepříjemné období překonat. Navíc sdílené pocity radosti a štěstí z cesty jsou intenzivnější, než když si je člověk nechává jen sám pro sebe.

Myslím, že než jsem vyrazil na cestu, byl jsem si vědom výhod i nevýhod obou těchto variant, a přestože se možná trochu víc považuji za introverta než extroverta, převažovala ve mně chuť vydat se na Cestu hrdinů SNP s někým. Jelikož jsem ale měl i zkušenost s cestováním o samotě, byl jsem pevně rozhodnutý vydat se na cestu, i když nikoho dalšího neseženu. Oslovoval jsem postupně všechny své přátele a známé, jestli by neměli zájem aspoň

kus toho slovenského dobrodružství se mnou sdílet, ale jen málo bylo těch, kteří měli pochopení pro takovou cestu. A z těch, kteří mě rovnou nenazvali bláznem, neměl nikdo čas v termínu, který jsem si naplánoval.

Nakonec jsem ale přece jen měl štěstí. Vůbec mám pocit, že při takovémto podniku hraje ta vrtkavá potvůrka nezanedbatelnou roli, je to možná dokonce třetí polovina nutná k úspěchu, a pokud ho člověk nemá aspoň trochu, je mu veškerá výbava, trénink a příprava k ničemu. Já jsem ale štěstí rozhodně měl. Dokonce bych neskromně řekl, že se mi na každém kroku lepilo na paty. Ale když o tom tak zpětně přemýšlím, možná to byl prostě jenom osud.

Byla středa večer, 27. května, a do mého plánovaného odjezdu na Slovensko zbýval necelý měsíc. Můj mobil zavibroval a ozvalo se důvěrně známé zahvízdání, ohlašující, že mi přišla SMSka. Byla od kamaráda, kterého jsem byl před pár dny navštívit v Brně a u kterého jsem také sondoval, jestli by neměl chuť vydat se spolu se mnou za dobrodružstvím.

„Ahoj, potřebuji kontakt na tebe pro jednu holku, kamarádku od kámoše, co uvažuje o cestě Slovenskem.“

Nebudu tvrdit, že jsem nebyl překvapený. Po tolika odmítnutích, byť jen nepatrná šance, že bych přece jen nakonec nemusel jít sám, navíc ještě v dámské společnosti, mě naplňovala zvláštním pocitem. Kombinací radosti a vzrušení. Poslal jsem tedy obratem svůj e-mail a čekal. V hlavě se mi mezitím vyrojila spousta otázek, na které jsem zatím nemohl znát odpovědi. Kdo to je? Jak vypadá? A je vůbec normální, že by uvažovala o tom, vydat se do hor a lesů sama, s cizím chlapem?

Dny mýjely a žádná odpověď nepřicházela. Začal jsem se pomalu znovu smířovat s tím, že to byl jen planý poplach a že by to bylo až moc krásné na to, aby to byla pravda. Dozvěděl jsem se sice mezitím, že je právě ve Skotsku (pane jo, ta musí být hodně